

[Hauch.]

forfatningsmæssige Ret, som han efter vor Opfattelse ikke har, naar der ikke er Flertal for Sagen i begge Ting.

Saa siger den højtærede Finansminister til mig, at det er inkonsekvent at tale om Skolepengene i denne Forbindelse. Nej, det er ikke inkonsekvent, for dersom vi kunde have faaet den højtærede Finansministers og Regeringspartiernes Tilslutning til, at denne Lempelse af Skolepengene ikke havde fundet Sted, saa vilde et Lovforslag herom kunne gennemføres, og saa maatte Betænkelighederne falde bort. Vi har spurgt den højtærede Finansminister, om han ønskede at faa disse 100 000 Kr., og det forekommer mig for Resten, at naar man tager Hensyn til, at en hel Del af de paagældende Mennesker, som ikke er særlig daarligt stillede, her faar en Lempelse, er det mærkeligt, at den højtærede Finansminister ikke vil være med til at drøfte det. Det er i alle Tilfælde et Spørgsmaal, som vi med fuld Ret kan rejse, og den højtærede Finansminister bør lægge Mærke til, at vi har rejst det som et Spørgsmaal til ham. Vi har spurgt ham, om han ikke kunde tænke sig en saadan Ordning, og dersom han og de Partier, der støtter ham, kunde give deres Tilslutning dertil, saa havde man tjent de 100 000 Kr. til Dækning af en Del af det Beløb, som vi ønsker Bevillingen til de private Skoler forhøjet med. Vi har rejst Spørgsmaalet, men er blevet afvist, og vi har derfor ladet Forslaget falde, da vi ikke kan have nogen Interesse i at stille et Forslag, naar vi paa Forhaand ved, at det bliver stemt ned. Men at vort Forslag skulde kunne sammenlignes med Regeringens Forslag om en Nedsættelse af Tilskuddet til de private Skoler, hvilket Forslag er i Strid med de Forudsætninger, hvorunder Privatskoleloven i sin Tid vedtoges, er ganske ved Siden af.

Naar den højtærede Minister dernæst siger, at det vilde være klogt af Landstinget, om det ikke blandede sig for meget i Folketingets Afgørelser paa dette Omraade, saa er det ganske rigtigt. Jeg har selv den samme Opfattelse, og skønt der er mange andre Ting paa Finansloven, som jeg kunde ønske ændret, har jeg derfor ikke ment det klogt eller forfatningsmæssigt rigtigt at tage dem op. Naar Landstinget skal tage saadanne Spørgsmaal op, maa det være sikker paa at have forfatningsmæssig Grund under Tødderne. Det føler vi, vi har her, og derfor ser vi ganske roligt paa Udviklingen af den Sag. Jeg skal villigt erkende, og det har jeg haft Lejlighed til at udtrykke adskillige Gange, at Landstinget

skal være forsigtigt med at gribe ind overfor Beslutninger, som Folketinget har taget i Bevillingsspørgsmaal, naar der ikke netop er Tale om en Sabotering af bestaaende Love, enten paa den Maade, at Bevillingen er for lille, eller Bevillingen er for stor. Her foreligger imidlertid et af de Tilfælde, hvor vi mener at maatte gribe ind.

Spørgsmaalet om Konsulenten vilde jeg sætte Pris paa, at den højtærede Minister vilde udtale sig noget klarere om. Dersom det drejer sig om en Konsulent, som skal antages af Indenrigsministeren til Løsning af begrænsede Opgaver, vil mit Parti ikke stemme imod Bevillingen. Er Talen derimod om en Mand, der skal anbringes som en Slags Embedsmand i Ministeriet, vil der være Grund til at tale lidt mere derom. Den højtærede Finansministers Udtalelser skabte ingen Klarhed i saa Henseende.

Finansministeren (Bramsnæs): Den ærede Ordfører (Hauch) erindrer sikkert, at Indenrigsministeren udtalte sig om dette Spørgsmaal i Finansudvalget og meddelte, at det var Meningen, at Konsulenten skulde være til Indenrigsministerens Raadighed. Jeg tror ikke, der kan være nogen Tvivl for ærede Medlemmer i saa Henseende. Det er et Spørgsmaal, der har været Strid om i Folketinget, og det forekommer mig, at paa dette Punkt hersker der fuld Klarhed.

Naar den ærede Ordfører siger, at Landbrugskonsulenterne kun er til Raadighed for Landbrugsforeningerne og andre Foreninger, er det ikke rigtigt. Hvis det ærede Medlem vil tænke sig om, vil han erindre, at der ogsaa er ansat Landbrugskonsulenter til Raadighed for Staten, saa der er ikke noget som helst mærkeligt i, at jeg bruger den Sammenligning. Man kan ansætte Konsulenter paa den ene og paa den anden Maade, man kan gøre det paa den Maade, man mener gør mest Nytte. Det Spørgsmaal ligger altsaa ganske klart. Om det ærede Medlem har Lyst til at stemme Bevillingen ud, ved jeg ikke; jeg synes at mærke en vis Lyst dertil. Et Forslag herom er stillet fra anden Side, og Partiet Venstre kan altsaa stemme Bevillingen ud, hvis det ønsker det. Men man behøver ikke at gøre det paa Grund af Mangel paa Klarhed over, hvorledes Bevillingen skal anvendes, for den skal anvendes til Honorar for en Konsulent, der skal staa til Indenrigsministerens Raadighed. Det er sagt saa mange Gange, at det ikke bliver klarere af at blive gentaget.

Angaaende Spørgsmaalet om Lands-